

ката се изправя като малко дете, удря на вратата и вика:

— Пъйчо, помощъ! Недѣлчо ме мжчи! Затворилъ ме е въ тъмница и никога вече нѣма да ти свиря! Помощъ!...

Недѣлчо се изплаши на сънъ, събуди се, огледа стаята, прибра свирката и я скри въ пояса си. Въ сжщото време Пъйчо почука на вратата:

— Хей, защо си се заключилъ, да не си умрѣлъ?

— Пъйчо, ти ли си? — обади се гузно Недѣлчо и виновно го посрещна.

— Недѣлчо, знаешъ ли, че съмъ си загубилъ свирката? Трѣбва да е изпаднала отъ пояса ми по пжтя.

— Мжчно ли ти е за нея? — попита го Недѣлчо, безъ да го погледне въ очитѣ.

— Много ми е мжчно! Сега ми се свири, но нали я нѣма въ ржцетѣ ми?

Недѣлчо бръкна въ пояса си, извади свирчицата и, като се изчерви до уши, подаде му я.

— Ти ли я намѣри? — и Пъйчо се зарадва.

— Намѣрихъ я предъ вашата врата! — излѣга Недѣлчо.

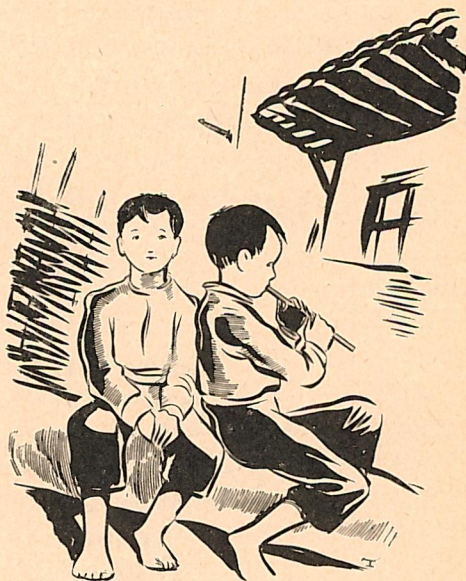
— Сега ще ти изсвирия найчудната пѣсень!

Двамата другари отидоха къмъ плета на голѣмата градина, седнаха върху единъ

пънъ и се загледаха въ отрупанитѣ съ плодъ сливи.

— Искашъ ли да ти набера пълень джебъ сливи? — попита Недѣлчо и тѣй свободно въздъхна, сякашъ цѣла планина падна отъ плещитѣ му.

— Като ямъ сливи, не мога да свиря!...

Пъйчо наду свирката. Кучето се измъкна отъ кошарата на свинетѣ, приближи ги, сви се на две и легна въ краката на Недѣлча. Единъ отъ пѣтлигитѣ изкукурига, а пуякѣтъ наорли криле, изпѣхка и нѣколко пжти подредъ изгулгуга. Пъйчо се зарадва на радостята на животнитѣ, издигна гласъ, следъ това изведнажъ засвири сжщото хоро, което свири на